

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

สังคมมีอิทธิพลอย่างมากต่อการกำหนดเอกลักษณ์บทบาททางเพศของคนในสังคมนั้นๆ ดังจะเห็นได้จากการที่ทั้งผู้ชายและผู้หญิงมีพฤติกรรม (Behaviors) และบทบาททางเพศ (Sex Role) แตกต่างกันอย่างชัดเจน ซึ่งจะเห็นได้ตั้งแต่ในวัยเด็ก โดยจะพบว่าสังคมมีความคาดหวังให้เด็กหญิงและเด็กชายมีพฤติกรรมและความชอบที่แตกต่างกัน เช่น ทารกชายใส่ชุดสีฟ้า ทารกหญิงใส่ชุดสีชมพู และเด็กชายเล่นหุ่นยนต์ และเด็กหญิงเล่นตุ๊กตา เป็นต้น ซึ่งความคาดหวังจากสังคมที่แตกต่างกันนี้ จะมีบทบาทอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิตของบุคคล หากบุคคลใดไม่มีลักษณะตรงตามมาตรฐานที่สังคมกำหนด สังคมก็จะไม่ยอมรับ และมองว่าบุคคลนั้นไม่เหมือนคนอื่นๆ ในสังคม เพราะฉะนั้นการที่บุคคลจะถูกมองว่าเป็น “บุคคลที่เหมาะสมถูกต้อง” ได้ บุคคลต้องมีลักษณะและบทบาททางเพศไปเป็นตามที่สังคมกำหนด กล่าวคือ เป็นไปตามเพศของตน และถ้าบุคคลใดแสดงออกซึ่งพฤติกรรมที่ไม่ตรงตามเพศของตน จะถูกสังคมมองในแง่ไม่ดี (Whitney, 1999)

ดังนั้นกลุ่มบุคคลรักเพศเดียวกัน (Homosexuality) มักไม่ได้รับการยอมรับจากผู้คนในสังคม ด้วยเหตุผลที่ว่าบุคคลกลุ่มนี้ฝ่าฝืนมาตรฐานดั้งเดิมในเรื่องของการมีบทบาททางเพศที่เหมาะสม อติศร ทองรักษ์ (2549) กล่าวว่า ด้วยอคติดังกล่าวของบุคคลโดยทั่วไป ทำให้เกิดการแบ่งแยกบุคคลในสังคมออกเป็น 2 กลุ่มใหญ่ๆ อย่างชัดเจน ได้แก่ กลุ่มบุคคลรักต่างเพศและกลุ่มบุคคลรักเพศเดียวกัน แต่สังคมนั้นจะไม่ยอมรับในกลุ่มรักเพศเดียวกันและถือว่าเป็นสิ่งที่ควรได้รับการแก้ไข จึงทำให้กลุ่มบุคคลรักเพศเดียวกันกลายเป็นกลุ่มที่ด้อยในสังคม โดยกลุ่มบุคคลรักต่างเพศจะมีการแสดงซึ่งอคติต่อกลุ่มบุคคลรักเพศเดียวกัน ในรูปแบบของความคิด อารมณ์ และพฤติกรรมทางลบต่างๆ

Foucault (1978) กล่าวว่า เพศวิถีและการให้ความหมายเกี่ยวกับเพศนั้นถูกประกอบสร้างจากสังคมเพื่อที่จะใช้อำนาจควบคุมความต้องการแต่ละบุคคลในการแสดงออกซึ่งพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนไปจาก “รูปแบบรักต่างเพศ” และอำนาจยังผลิตและกำหนดรายละเอียดของเพศ ดังนั้นเพศจึงเป็นผลผลิตของอำนาจแบบหนึ่ง

มิติของแนวความคิดในเรื่องเพศและเพศสภาพ (Sex / Gender) ในสังคมไทยปัจจุบันนั้น จะเห็นได้ว่าบุคคลที่ไม่มีคุณลักษณะที่ตรงกับเพศและเพศสภาพแบบชาย - หญิง ซึ่งก็คือ “เพศที่สาม” นั้น จะถูกจัดให้เป็นบุคคลชายขอบ (Marginalized) ซึ่งแนวคิดนี้เป็นอิทธิพลที่ตกทอดมาจากความคิดแบบวิวัฒนาการ และโครงสร้างนิยมที่กำหนดไว้ว่าบุคคลที่อยู่นอกระเบียบโครงสร้าง

ทางเพศนั้นเป็นพวกผิดปกติ ผิดธรรมชาติ ผิดบรรทัดฐานทางสังคมและวัฒนธรรม ซึ่งจริงๆ แล้วเพศที่สามก็คือ รูปแบบของเพศสภาพ (Gender) และเพศวิถี (Sexuality) อีกรูปแบบหนึ่งที่เหมือนกับเพศชายหรือเพศหญิงที่มีทั้งเพศสภาพและเพศวิถีของตนเอง แต่ด้วยวัฒนธรรม สังคม และแนวความคิดแบบตะวันตกนั้น ทำให้มีการสร้างบรรทัดฐานทางสังคมออกมาเพื่อกำหนดถึงความเป็นเพศที่ชอบธรรม

วิลาสินี พิพิธกุล และกิตติ กันภัย (2546) ได้กล่าวว่า สังคมจะมีการสร้างบรรทัดฐานชุดหนึ่งที่ยอมรับหรือให้ความชอบธรรมกับเพศวิถีที่กำหนดขึ้นเท่านั้น เพศวิถีที่แตกต่างไปจากนี้ จะถูกมองว่าเป็นปัญหาและต้นเหตุของการก่อปัญหาในสังคม เพศวิถีของคนเราจึงเกี่ยวข้องกับอำนาจและอยู่บนพื้นฐานของการถูกครอบงำทางความเชื่อ

การยอมรับทางเพศวิถี (Sexuality) ซึ่งหมายถึง ระบบความคิดความเชื่อเรื่องเพศ เป็นกระบวนการทางสังคมและวัฒนธรรมที่กำหนด จัดการ กำกับ ควบคุม รวมทั้งการแสดงออกเกี่ยวกับบรรณิยมทางเพศ ความปรารถนา ความพึงพอใจในเรื่องเพศ การแสดงท่าทีที่เกี่ยวกับเรื่องเพศ การแต่งกาย เป้าหมายในความสนใจทางเพศ และการสร้างจินตนาการที่เกี่ยวกับเรื่องเพศที่กำลังเดินหน้ามาถึงจุดที่เรียกว่า เปิดเผยภายใต้การยอมรับของสังคมที่เปิดกว้างมากขึ้น ในด้านเสรีภาพทางเพศ ทำให้กลุ่มคนรักเพศเดียวกันเริ่มมีตัวตนในฐานะมนุษย์ผู้ทรงสิทธิมากขึ้น ดังนั้นในความเป็นกลุ่มคนชายขอบที่เรียกว่า “เพศที่สาม” ในสังคมไทย ถือเป็นกลุ่มที่มีวัฒนธรรมเฉพาะกลุ่มและต้องการแสดงอัตลักษณ์หรือความเป็นตัวตนของตนเองออกมาตามพื้นที่ต่าง ๆ ในสังคมให้ปรากฏเพื่อหวังว่าสิทธิและความเสมอภาค เมื่อเทียบกับเพศชายและหญิงในสังคม คงยังมีให้กับกลุ่มคนเหล่านี้

ถึงแม้ว่าในปัจจุบันสังคมไทยจะยอมรับความเป็นเพศที่สาม โดยเฉพาะกลุ่มชายรักชายมากขึ้นกว่าในหลายประเทศ แต่คนบางกลุ่มก็ยังรู้สึกและมองคนกลุ่มนี้ในแง่ลบ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะภาพ (Representation) ของชายรักชายที่ออกมาตามสื่อต่างๆ ทั้งหนังสือพิมพ์ ละครโทรทัศน์ ภาพยนตร์ ฯลฯ มักออกมาในเชิงลบ เป็นตัวตลกบ้าๆ บอๆ หรือแสดงอารมณ์รุนแรง โหดเหี้ยม ฯลฯ โดยเป็นการนำเสนอในมุมมองของผู้ผลิตสื่อแต่เพียงฝ่ายเดียว ซึ่งในสังคมไทยนั้นชายรักชายมีรูปแบบในการดำเนินชีวิต การแสดงออกทางความรัก การดำเนินวิถีทางเพศ นั้นไม่แตกต่างจากเพศชายและเพศหญิงเลย นอกจากนี้เราจะสังเกตเห็นว่า ทั้งละครโทรทัศน์และภาพยนตร์แทบจะทุกเรื่องในสังคมไทยจะต้องมีตัวละครเป็นตัวแทนที่เกี่ยวข้องกับเรื่องชายรักชาย โดยเฉพาะเนื้อหาเรื่องที่ว่าถึงเรื่องของการเปิดเผยความรู้สึกของชายรักชายก็มีมากขึ้น ในเนื้อหาของสื่อโดยเฉพาะสื่อภาพยนตร์นั้น พบว่ามีการกล่าวถึงและนำเสนอเรื่องราวของกลุ่มชายรักชายในแง่มุมมองบางมุมและไม่สมจริง สิ่งที่เกิดขึ้นในสื่อ เป็นภาพตัวแทนที่ไม่สอดคล้องกับความเป็นจริงในสังคมที่มีลักษณะแตกต่างจากสมัยก่อน ซึ่งอาจเป็นผลจากทัศนคติ ความเชื่อและมุมมองที่

แตกต่างกัน รวมถึงระบบความคิดแบบปิตาธิปไตย (Patriarchy) ที่มีมาตั้งแต่สังคมไทยในสมัยโบราณ จนทำให้วิถีชีวิตและวิถีทางเพศของกลุ่มคนบางกลุ่มในสังคมถูกถ่ายทอดออกมาจากการประกอบสร้างผ่านสื่อในลักษณะที่บิดเบือนเกินจริง จนนำไปสู่การสร้างความจริงเทียมในสังคมจนอาจกลายเป็นมายาคติในที่สุด

Peter A.Jackson (1995) อธิบายว่าในการนำเสนอเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มชายรักชายของสื่อมวลชนไทย มักมีการนำเสนออย่างมีอคติ สื่อมวลชนไทยมักมีทัศนคติด้านลบต่อกลุ่มรักร่วมเพศ โดยเขาดังข้อสังเกตว่า การนำเสนอสารสนเทศเกี่ยวกับชายรักชายของสื่อมวลชนไทยมักจะเป็นไปในด้านลบและกล่าวถึงสถานภาพของชายรักชายที่นำเสนอมักเป็นภาพสกรูปแบบเหมารวม (Stereotype) เป็นพวกกระด้างกระเดื่อง ชอบเที่ยวกลางคืน ชอบนินทา และมีวิถีทางในการดำเนินชีวิตที่ไม่เหมาะสม โดยเฉพาะพฤติกรรมทางเพศ

ภาพยนตร์เป็นศิลปะอย่างหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับเรื่องทางจิตใจ ภาพยนตร์จึงเป็นศิลปะของจิตใจเช่นเดียวกับดนตรีเป็นศิลปะของการฟัง และภาพเขียนเป็นศิลปะของการดู ภาพยนตร์จะนำเอาสิ่งที่ปรากฏออกมาจากธรรมชาติแล้วนำมาจัดระเบียบขึ้นมาใหม่ภายใต้กรอบของจิตใจ จึงทำให้ภาพยนตร์กลายเป็นสิ่งที่สามารถกระตุ้นอารมณ์ของผู้ชมได้ ดังนั้น อารมณ์จึงผูกติดอยู่กับสิ่งที่ปรากฏออกมาตามสื่อภาพยนตร์ ในขณะเดียวกันก็จะสร้างความรู้สึกลงและประสบการณ์ให้กับผู้ชมได้ด้วยในตัว (Andrew, 1976: 25) บทบาทของภาพยนตร์ในความเข้าใจของคนส่วนใหญ่ถูกจำกัดอยู่เพียงการเป็นสื่อที่ให้ความบันเทิงเท่านั้น ทั้งๆที่ในความเป็นจริงภาพยนตร์สามารถทำหน้าที่อื่นได้เช่นเดียวกับสื่อสารมวลชนแขนงต่างๆไม่ว่าจะเป็นการให้ข้อมูลข่าวสาร การโน้มน้าวชักจูงใจ การสร้างทัศนคติและค่านิยมใหม่ การตอกย้ำ การสนับสนุนหรือเปลี่ยนแปลงทัศนคติและพฤติกรรมเดิม (อุบลรัตน์ ศิริยุวศักดิ์และคณะ, 2550: 339)

ศิริชัย ศิริกายะ (2531) กล่าวว่า ภาพยนตร์เป็นสื่อที่มีลักษณะของการแสดงออกทางศิลปะด้วยตัวของมันเอง ผู้สร้างภาพยนตร์ต้องสามารถแปลการรับรู้ที่มีต่อโลกให้อยู่ในรูปลักษณะที่เหมาะสมกับตัวสื่อที่ใช้ ภาพยนตร์เป็นศิลปะในลักษณะที่เป็นกระบวนการที่สร้างขึ้นเพื่อเป็นตัวแทนของสิ่งที่เกิดขึ้นจริง และไม่สามารถแยกออกไปจากโลกที่เป็นจริงได้ (Andrew, 1976:33)

ภาพยนตร์มีทั้งลักษณะที่เป็นศิลปะแขนงต่างๆ มารวมกันเข้าไว้เป็นภาพยนตร์ มุ่งที่จะสร้างให้ผู้ชมเกิดประสบการณ์และความเอือมอิ่มพึงพอใจในความรู้สึกที่อยู่ภายในตัวเฉพาะผู้ชม ภาพยนตร์นั้นๆเป็นประสบการณ์ทางสุนทรียะ เฉพาะตัวแต่ในขณะเดียวกันภาพยนตร์ก็เป็นสื่อมวลชนประเภทหนึ่งเป็นสื่อที่สร้างวัฒนธรรมมวลชนอันเป็นตัวที่ทำให้เกิดวัฒนธรรมชาวบ้านเป็นวัฒนธรรมที่ทำให้ทุกคนมีแนวทางปฏิบัติในการดำรงชีวิตที่คล้ายๆกัน มีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในทางประสบการณ์

บุญรักษ์ บุญณะเขตมาลา (2552) กล่าวว่า ภาพยนตร์กลายเป็นส่วนหนึ่งของวิถีชีวิตของคน เป็นผลงานทางศิลปะ เป็นอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ และเครื่องมือในการครอบงำทางสังคม ภาพยนตร์สะท้อนเรื่องราวมากมายและเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมมวลชน

ภาพยนตร์นั้นได้รับการยอมรับกันแล้วว่า ภาพยนตร์เกี่ยวข้องกับสังคมและเป็นภาพสะท้อนของสังคม ปรัชญาการณหลายอย่างในอุตสาหกรรมการสร้างภาพยนตร์เป็นตัวบ่งชี้ว่าสังคมในขณะนั้นมีสภาพและทิศทางเป็นเช่นไร แต่เมื่อก้าวถึง “ภาพยนตร์สะท้อนปัญหาทางสังคม (Social Problem Film)” นั้นย่อหมายถึง บทบาทหน้าที่และคุณสมบัติในขอบเขตและความหมายที่แตกต่างกันออกไป (กฤษดา เกิดดี, 2547: 149) อีกทั้งภาพยนตร์เป็นสื่อที่มีความสามารถในการควบคุมและเป็นเครื่องมือชั้นนำที่มีศักยภาพแห่งการครอบงำมวลชนสูงมากสื่อหนึ่งนับตั้งแต่ถือกำเนิดขึ้นเมื่อปลายศตวรรษที่ 19 จนถึงปัจจุบันนี้ ในฐานะที่ภาพยนตร์เป็นงานด้านสื่อมวลชนแขนงหนึ่ง ภาพยนตร์จึงควรมีหน้าที่สะท้อนมิติต่างๆของสังคมให้มวลชนได้รับรู้

ภาพยนตร์เป็นสื่อที่มีลักษณะพิเศษมากกว่าสื่อชนิดอื่นๆโดยเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวข้องกับอิทธิพลที่มีต่อความคิดของผู้ชมภาพยนตร์ สืบเนื่องมาจากคุณสมบัติต่างๆของภาพยนตร์ คือ ภาพยนตร์เป็นเทคโนโลยีที่มีทั้งภาพและเสียง ทำให้ภาพยนตร์สามารถเรียกร้องความสนใจจากคนได้ทุกกลุ่มและมีกระบวนการในการถ่ายทอดและผลิตซ้ำ (Reproduce) ค่านิยมทางวัฒนธรรมต่างๆได้อย่างมีประสิทธิภาพ อีกทั้งการรับชมเป็นแบบสาธารณะจึงมีลักษณะค่อนข้างสากล มีค่านิยม อุดมการณ์ แฝงอยู่ในเนื้อหา รวมทั้งอิทธิพลอย่างสูงในการหล่อหลอมความคิดเหล่านี้ให้กับสังคมโดยเฉพาะเมื่อใช้วิธีการเล่าเรื่องประกอบ และอาจจะเนื่องมาจากศักยภาพดังกล่าวทำให้สังคมต้องมีการเข้มงวดต่อการเผยแพร่สื่อภาพยนตร์ต่อสาธารณะชนเป็นอย่างมาก (กาญจนา แก้วเทพ, 2543: 55)

สื่อภาพยนตร์เปรียบเหมือน “กระจกวิเศษ” นั้น เพราะสามารถสะท้อนให้เห็นสิ่งที่เกิดขึ้นในสังคมในช่วงเวลาหนึ่งๆรวมทั้งคุณสมบัติของกระจกนั้นคือ การสะท้อนให้เราเห็นภาพตามทิศทางที่มันส่องไป ทว่าด้วยรูปแบบของกระจกที่นำมาใช้สร้าง สะท้อน ถ่ายทอด หรือนำเสนอเรื่องราวในแง่มุมอาจทำให้เรื่องราวบิดเบือนไปบ้าง เพราะเชื่อว่ากระจกจะสะท้อนทุกอย่างที่มันส่องอย่างตรงๆเสมอไป รูปแบบของกระจกก็มีความหลากหลาย ไม่ว่าจะเป็นสีของกระจก ความขุ่นใสของกระจก ระยะทางที่ส่อง ทิศทางที่ส่อง ส่องอะไร อย่างไร ทำไม ฯลฯ นอกเหนือจากปัจจัยที่กล่าวมาแล้วข้างต้น การเลือกใช้กระจกบานหนึ่งในภาพยนตร์ยังขึ้นอยู่กับมุมมองของผู้สร้างที่เลือกให้กระจกหันไปสะท้อนมุมใดเป็นสำคัญด้วย

การสร้างภาพยนตร์ไทยที่ถ่ายทอดเพศสภาพและเพศวิถี เกี่ยวกับ กลุ่มชายรักชายที่ผ่านมาหลายต่อหลายครั้งนั้น แสดงให้เห็นว่า สังคมไทยยังคงยอมรับในการตีแผ่เรื่องราวของชายรัก

ร่วมเพศมากขึ้น และสังคมมีการสร้างบรรทัดฐาน (Social Practice) ในการยอมรับเรื่องดังกล่าวว่าเป็นเรื่องปกติ แต่ว่าความหมายเพศสภาพและเพศวิถีของชายรักชายในภาพยนตร์เหล่านั้นก็ยังจะถูกนำเสนอเป็นเชิง ลบ และบิดเบือน (Distortion) ไปจากสภาพความเป็นจริงของชายรักชายที่ปรากฏในสังคม ซึ่งสังคมนั้นมีการยอมรับในความเป็นปกติ (Normalcy) ของกลุ่มชายรักชายแล้วแต่การนำเสนอมุมมองด้านเดียวของภาพยนตร์ไทยที่มีต่อชายรักชายนั้น ทำให้สังคมยังคงสับสนและเกิดการเข้าใจผิด (Misconception) จนนำไปสู่การตีความผิดไปด้วย (Misinterpretation) จากผลกระทบดังกล่าวทำให้กลุ่มชายรักชายมีพื้นที่ยืนอยู่บนสังคมไทยน้อย และทำให้ดำรงชีวิตอยู่ในสังคมลำบากตามไปด้วย

จากเหตุผลดังกล่าวผู้วิจัยจึงจำเป็นต้องศึกษาวิจัยถึงเพศสภาพและเพศวิถีของชายรักชายในภาพยนตร์ไทย โดยจะศึกษาครอบคลุมถึงความหมายของเพศสภาพและเพศวิถีของตัวละครชายรักชาย และกลวิธีการเล่าเรื่องเพื่อสื่อความหมายเพศสภาพและเพศวิถีชายรักชายในภาพยนตร์โดยจะศึกษาตัวละครชายรักชายว่าถูกสื่อความหมายออกมาอย่างไรบ้าง ทั้งนี้เพื่อเป็นการวิเคราะห์ว่าตัวสื่อภาพยนตร์ซึ่งถือเป็นสื่อมวลชนแขนงหนึ่งที่มีบทบาทในการทำหน้าที่ถ่ายทอดหรือผลิตซ้ำถึงความเป็นเพศสภาพและเพศวิถีของชายรักชาย จากแนวคิดของกลุ่มบุคคลที่มีโครงสร้างอำนาจทางเพศ ซึ่งปัจจุบันยังคงปรากฏอยู่ในภาพยนตร์ ซึ่งเป็นสื่อขนาดใหญ่รวมถึงสื่อประเภทอื่นๆด้วย

1.2 คำถามการวิจัย

1. เพศสภาพและเพศวิถีชายรักชายที่ปรากฏในภาพยนตร์ไทยเป็นอย่างไร
2. ภาพยนตร์ไทยมีกลวิธีการเล่าเรื่องเพื่อสื่อความหมายเพศสภาพและเพศวิถีชายรักชายอย่างไร

1.3 วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อวิเคราะห์เพศสภาพและเพศวิถีของชายรักชายที่ปรากฏในภาพยนตร์ไทย
2. เพื่อวิเคราะห์กลวิธีการเล่าเรื่องเพื่อสื่อความหมายเพศสภาพและเพศวิถีชายรักชายในภาพยนตร์ไทย

1.4 ขอบสันนิษฐานในการวิจัย

1. เพศสภาพและเพศวิถีของชายรักชายในภาพยนตร์นั้น โดยเพศสภาพของตัวละครชายรักชายจะถูกกำหนดโดยสังคมและวัฒนธรรมในภาพยนตร์ทำให้เพศสภาพของชายรักชายถูกตีความหมายแตกต่างกันออกไป ผ่านความคิด ความเชื่อ ทศนคติ คุณค่า บรรทัดฐานทางสังคม ในขณะที่เพศ

วิถีของชายรักชายในภาพยนตร์นั้นถูกกำหนดจากการแสดงอัตลักษณ์ทางเพศ ความปรารถนาทางเพศ ความพึงพอใจทางเพศ จากตัวละครชายรักชายเอง

2. ภาพยนตร์ไทยมีกลวิธีการเล่าเรื่องเพื่อสื่อความหมายเพศสภาพและเพศวิถีชายรักชาย หลากหลายกลวิธี ซึ่งส่วนใหญ่จะนำเสนอในมุมมองด้านเพศสภาพและมุมมองด้านเพศวิถีของตัวละครต่างเพศ แตกต่างจากตัวละครชายรักชาย

1.5 นิยามศัพท์

ชายรักชาย (Homosexual men) หมายถึง ชายที่มีความรู้สึกทางเพศและพฤติกรรมที่ต้องการมีความสัมพันธ์ทางเพศกับบุคคลที่เป็นเพศชายด้วยกัน โดยไม่ได้หมายถึง การปฏิบัติภารกิจเสมอไป แต่อาจเป็นความพึงพอใจที่หยุดตรงแค่นั้นได้บ้างก็ได้ พุดคุย หรือสัมผัสกับคนที่ตัวเองรักก็พอ รวมไปถึงการแสดงออกเกี่ยวกับบรรณนิยมทางเพศ ความปรารถนา ความพึงพอใจในเรื่องเพศ เป้าหมายในความสนใจทางเพศ การสร้างจินตนาการเกี่ยวกับเรื่องเพศ การแต่งกาย การแสดงท่าทีเกี่ยวกับเรื่องเพศ

เพศสภาพชายรักชาย (Homosexual men gender) หมายถึง เรื่องของความเป็นชายรักชาย ที่ถูกกำหนดโดยสังคมและวัฒนธรรมต่อบทบาท หน้าที่ และสิทธิของชายรักชาย ทำให้เกิดความเชื่อ (Belief) ทศนคติ (Attitude) รวมทั้งประเพณีปฏิบัติต่างๆ ที่ถูกทำให้กลายเป็นบรรทัดฐานของสังคม (Social Norms) ในเรื่องของความเป็นชายรักชายที่ปรากฏในภาพยนตร์ไทย

เพศวิถีชายรักชาย (Homosexual men sexuality) หมายถึง ระบบความคิดความเชื่อเรื่องเพศ กระบวนการทางสังคมและวัฒนธรรมในการกำหนด จัดการ กำกับ ควบคุมเรื่องเพศ ความปรารถนาทางเพศ วิถีปฏิบัติทางเพศ อัตลักษณ์ทางเพศ ความพึงพอใจทางเพศ การแสดงท่าทีเกี่ยวกับเรื่องเพศ ของชายรักชายที่ปรากฏในภาพยนตร์ไทย

การเล่าเรื่อง (Narration) หมายถึง วิธีการนำเสนอเนื้อหาและเรื่องราวที่เกี่ยวกับชายรักชาย โดยใช้องค์ประกอบในการเล่าเรื่อง คือ โครงเรื่อง ความขัดแย้ง ตัวละคร แก่นความคิด ฉาก สัญลักษณ์พิเศษ และจุดยืนในการเล่าเรื่อง

ภาพยนตร์ไทย (Thai films) หมายถึง ภาพยนตร์ไทยที่เคยออกฉายในปี 2551-เดือนมิถุนายน 2553 โดยมีการนำเสนอเนื้อหาและภาพของชายรักชายโดยมีตัวละครชายรักชายที่เป็นทั้งตัวละครหลัก ตัวละครรอง และตัวประกอบ

1.6 ขอบเขตในการวิจัย

ผู้วิจัยจะใช้การวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยจะใช้กรอบแนวคิดเรื่องเพศสภาพ (Gender) และอุดมการณ์ทางเพศ (Sexual Ideology) โดยจะศึกษาภาพยนตร์ไทยที่นำเสนอจากและภาพตัวละครชายรักชายทั้งตัวละครหลัก ตัวละครรอง และตัวประกอบ ในช่วงเวลาระหว่างปี 2551-2553 เดือนมิถุนายน

1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

- 1.งานวิจัยนี้เป็นการต่อยอดองค์ความรู้เชิงวิชาการในด้านนิเทศศาสตร์และด้านเพศศึกษา ในแง่ของการสื่อสาร ผ่านสื่อขนาดใหญ่ในการสร้างอุดมการณ์ทางเพศ
- 2.งานวิจัยนี้เป็นแนวทางในการพัฒนาหรือสร้างสรรค์ในวงการสื่อภาพยนตร์ไทยต่อไป ในการเข้าใจถึงสิทธิทางเพศ พร้อมทั้งดูแลและรับผิดชอบในสิ่งที่นำเสนอภาพทางเพศ
- 3.งานวิจัยนี้ใช้เป็นแนวทางในการจัดการ กำหนดนโยบาย และกำกับดูแล ในการนำเสนอเรื่องเพศในภาพยนตร์สำหรับกระทรวงวัฒนธรรม
- 4.งานวิจัยนี้ต้องการให้คนในสังคมไทยนั้นยอมรับในมิติด้านความแตกต่างทางเพศภาวะและวัฒนธรรมของคนหลากหลายกลุ่ม